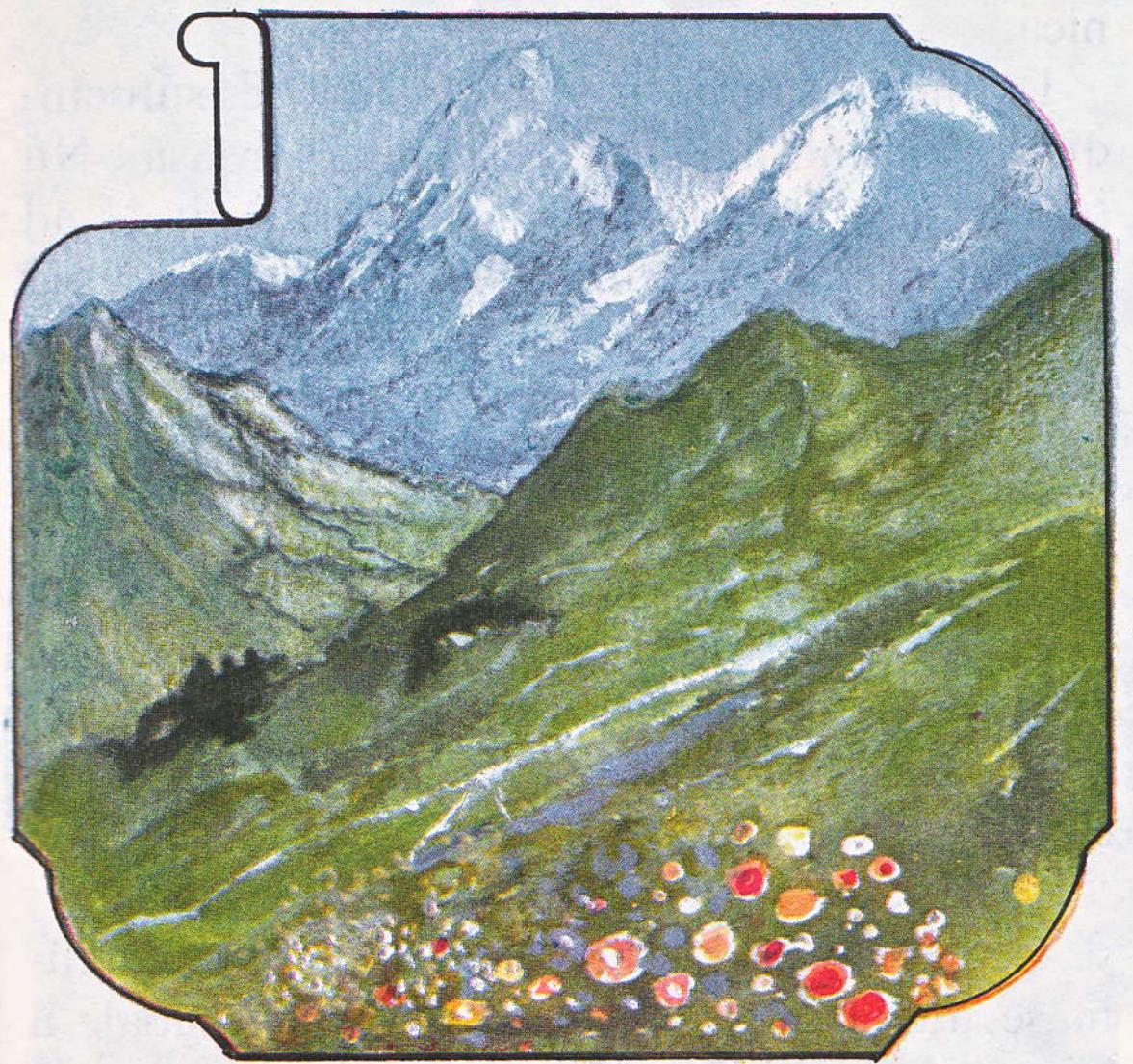

Johanna Spyri

**HEIDI
FETIȚA MUNTILOR**

Editura Ion Creangă

Capitolul 1 SPRE MUNȚII ÎNALȚI

Din veselul sat Mayenfeld, o potecă suie, printre pajiști și livezi, spre poalele munților ce domină din această parte întreaga vale. Se și simte aici miroslul pătrunzător al ierbii de munte, căci poteca e abruptă și se pierde sus, în păsunile alpine.

Într-o dimineață senină de iunie, o munteancă tânără și voinică, ducând de mînă o fetiță cu obrajii aprinși, păsea încet pe această potecă. Fetița să fi avut cinci ani, dar adevărată ei statură era greu de ghicit, căci, în ciuda soarelui ce începuse să dogorească, purta pe ea două sau chiar trei rochițe, iar peste ele un șal gros de bumbac, de culoare roșie. Înfolosită astfel și încălțată cu pantofi groși, bătuți cu ținte, părea mai voinică — o făptură durdulie care se cățăra anevoie pe povîrnișul abrupt.

Drumețele noastre lăsaseră în urmă valea cam de o oră, cînd pătrunseră în micul cătun Dörfli, aflat la jumătatea distanței dintre Mayenfeld și imasuri. Era satul natal al tinerei muntence. Sătenii o recunoscură numai decît, iar porțile și ferestrele începură să se deschidă la tot pasul în calea ei; o strigau, o chemau, ea le răspundeau tuturor, fără să se opreasă, înainte de a ajunge pînă în dreptul ultimei dintre căsuțele risipite ale pitorescului cătun. Aici, o voce îi striga din pragul unei uși deschise:

— Stai puțin, Dete. Dacă mergi mai sus, te-aș însotî o bucată de drum, ce zici?

Dete se opri; în clipa aceea, fetița își trase mînuța din mîna ei și se așeză pe jos.

— Ești obosită, Heidi? o întrebă tovarășa ei de drum.

— Nu, dar, știi, mi-e cald, răspunse fetița.

— Ei, dacă îți mai dai un pic de silință și mai întinzi și tu nițel pasul, într-o oră să te simt sus.

O tînără rotofieie și drăgălașă țîșni deodată din căsuța cu pricina și li se alătură drumețelor noastre. Fetița se ridică și porni în urma femeilor, care se apucă să discute cu însuflețire, forfecîndu-i pe toți locuitorii cătunului și pe cei din împrejurimi.

— Da' unde-o duci pe copila asta, Dete? întrebă, la un moment dat, noua venită. Nu e cumva micuța orfană rămasă după sora ta?

— Ba da, ea e și o duc la Unchiul, unde trebuie să rămînă.

— Ce tot spui? Ți-ai pierdut mințile, Dete?!? Cum poți face una ca asta? Pun mîna în foc că bătrînul nici n-o să vrea să audă de așa ceva și o să te gonească.

— Cu neputință. E bunicul fetiței și este de datoria lui să facă și el ceva pentru ea. Pînă azi, am ținut-o la mine, dar te asigur, Barbel, că n-o să scap din pricina ei slujba ce mi se oferă. Acum e rîndul bunicului să facă ceva.

— Spune-mi, Dete, întotdeauna a fost bătrînul atît de sălbatic și de temut?

— Habar n-am. De unde să știi? Moșul are acum șaptezeci de ani, iar eu abia am împlinit douăzeci și șase. Cu toate astea, dacă

nu mi-ar fi teamă că o să le aud repetate în toată valea, ți-aș spune bucuroasă unele lucruri, căci, vorba ceea, maică-mea și cu el erau amîndoi din Domleschg.

— Cum adică, făcu Barbel jignită, tu nu crezi că aș fi în stare să păstreze un secret? Te asigur că n-o să-ți pară rău dacă o să-mi spui.

— Bine, dar bagă de seamă, o vorbă să nu sufli! Și Dete își întoarse privirea spre a se convinge că Heidi n-o putea auzi. Copilul însă ia-l de unde nu-i; de câteva clipe se desprinse de cele două femei, iar acestea, în toiul aprinsei discuții, nici nu-i simțiseră lipsa.

Dete se opri; pe poteca șerpuitoare nu era nimeni și se putea vedea pe ea pînă la Dörfli...

— Gata, am ajuns, răspunse Barbel. Am ceva de vorbit cu mama lui Peter, paznicul de capre. Știi, în timpul iernii, toarce pentru mine. Drum bun, Dete, și noroc!

Dete strînse mîna tovarășei de drum și rămase pe loc s-o urmărească din ochi pînă la micuța cabană cafenie, aflată la cîțiva pași de marginea potecii. Cabana, ce se înălța la jumătatea drumului dintre sat și pășuni, era atît de veche și atît de dărăpanată, încît marele ei noroc era văgăuna în care se adăpostea. Cînd vîntul sufla cu putere, toate scîrțîiau și trosneau în ea, din înceieturi: ușile, ferestrele și chiar grinzile din acoperiș. Dacă s-ar fi aflat undeva în virful muntelui, vîntul föehn ar fi smuls-o din pămînt și ar fi prăvălit-o la vale.

Aici locuia Peter căprarul, un băiat de unsprezece ani, care dis-de-dimineață cobora în Dörfli să ia caprele spre a le duce la păscut. Abia spre seară se întorcea el în sat, cu caprele lui. Ajuns în piață, vîra două degete în gură și șuiera și, la acest semnal, copiii satului dădeau fuga din toate părțile să-și ia acasă caprele; era, de altfel, singurul moment al zilei cînd Peter se simțea mai aproape de semenii lui. Acasă, ce-i drept, le avea pe mama și pe bunica oarbă și săracă, dar cum el pleca în zori și nu se întorcea la vatră decît seara tîrziu, nu-și petrecea acasă, unde s-ar mai fi putut bucura de tovărășia altor copii, decît tim-

pul cît să-și bea laptele și să mănînce o bucată de pîne, și noaptea, cînd dormea. Tatăl lui, și el căprar în tinerețe, murise cu cîțiva ani în urmă, răpus într-un accident de muncă, în pădure; mama, Brigitte, era cunoscută pretutindeni sub numele de Căprăreasa, iar bătrînei îi spuneau cu toții, simplu, Bunică.

La început fetița îl urmări anevoie, sufocîndu-se în îmbrăcămintea ei prea groasă. Nu scotea însă o vorbă și se uita cu uimire cînd la Peter, care zburda desculț pe pajîștea verde, cînd la caprele lui ce se cățărau sprintene, cu picioarele lor subțiri, pe panta abruptă, strecurîndu-se ușor printre stînci și tufișuri.

Deodată, Heidi se așeză pe jos și, după ce-și scoase la iuțeală pantofii și ciorapii, se ridică din nou și începu să tropăie de bucurie; își scoase apoi șalul și rochia de duminică pe care mătușa Dete i-o pusese peste cea de toate zilele, ca să nu aibă nimic de dus. Cînd se dezbrăcă și de cea de a doua rochie, rămase numai într-o fustiță, iar brațele goale îi ieșeau din mînecile scurte ale cămăsuței. Împături totul cu grijă și se apucă să sară și ea în urma caprelor, alături de Peter, la fel de sprintenă ca întreaga turmă.

Peter nu apucase să vadă această schimbare dar, cînd o zări pe Heidi în noua ei ținută, se strîmbă și întoarse capul într-o parte. Uimirea lui crescă și mai mult văzînd grămăjoara aceea de haine; căscă gura pînă la urechi, dar nu suflă o vorbă. Heidi se simțea acum nespus de ușoară și de liberă și avea un chef nestăvilit de a sta de vorbă cu Peter, care se văzu silit să răspundă la nenumărate întrebări. Fata voia să știe tot: cîte capre are, unde le duce și ce face toată ziulică acolo sus?

Și așa, din vorbă în vorbă, ajunseră în cele din urmă la cabană, nu departe de locul unde îi aștepta Dete. Cum îi zări, Dete strigă uluită:

— Heidi, ce-ai făcut? Unde-i rochia de duminică și cea de toate zilele? Unde ai lăsat șalul și pantofii cei noi, pe care abia îi i-am

cumpărat? Unde-s ciorapii tricotăți cu mîna mea?

Fetița arătă liniștită spre poalele povîrnișului. Mătușa se uită într-acolo și văzu, într-a-devăr, un pachet cu un moț roșu în vîrf, de bună seamă șalul de bumbac.

— Nefericito! strigă ea minioasă. Ce venit să te dezbraci? Ce înseamnă asta? Ti pierdut mișile?

— Nu mai am nevoie de haine, răspun Heidi, fără a părea cîtuși de puțin tulbură.

— N-ai pic de minte, copil neastîmpăr se văita mătușa. Cine o să coboare acum le aducă? Pînă acolo e drum de o jumătate oră. Hei, Peter, ce stai aici ca bătut în c dă fuga și adu pachetul...

— Nu pot, și aşa sînt în întîrziere, r punse Peter neclintit, cu mîinile în buzuna

— Dacă stai și te zgîiești aşa la mine, nu alegi cu nimic, strigă mătușa Dete. Mai b vino-ncoace, să-ți dau ceva frumos...

Și rostind aceste cuvinte, îi arătă un bă strălucitor. Așa stînd lucrurile, Peter porni vale zburînd, de parcă ar fi avut aripi, iute pachetul la subsuoară și se înapoie de repede, încît mătușa nu putu să nu-l cite cînd îi dădu banul cîștigat pe drept

După trei sferturi de oră de mers, mica cupă ajunse la pășunea de pe coama muntelui, unde se afla cabana Unchiului, așezată în cătaia vînturilor, dar și a soarelui și de unde îmbrățișai cu privirea întreaga vale. În spatele său se înălțau trei brazi bătrâni, cu crenurile mari și stufoase, iar mai sus se întindeau alte povîrnișuri, acoperite de iarbă, ce se pierdeau departe în niște stînci abrupte și pleave.

Unchiul sedea pe o bancă în fața cabanei. Cu pipa în gură și cu mîinile pe genunchi, se sita liniștit la cei ce urcau.

Încet, încet copiii și caprele o lăsară pe măsuța Dete în urmă și Heidi ajunse sus cea dintîi. Se duse direct la bătrân și întinzîndu-i mâna îi spuse:

— Bună ziua, bunicule!

— Hm! Ce vrei să spui? întrebă bătrânul cu o voce aspră, strîngîndu-i mînuța și măsurând-o îndelung cu ochii lui iscuditori, de sub sprîncenele stufoase.

Heidi ii înfruntă privirea fără să clipească și nu se mai sătura să-l cerceteze pe acest bunic cu barba lungă și cu sprîncenele dese și ure, ce se îmbinau la rădăcina nasului. Între timp, sosi și mătușa, însotită de Peter, care la un moment dat se oprișe să vadă ce avea să intimplie.

— Bună ziua, Unchiule, rosti Dete, apropiindu-se de bătrân. Ti-am adus-o pe Heidi, fetița lui Tobias și a Adelheidei. Cred că nu o mai recunoști, căci n-ai mai văzut-o de când vea un an.

— De ce-ai adus-o? întrebă tăios bătrânul. Iar tu, de colo, strigă la Peter, ce stai? Poți să pleci cu caprele tale, și aşa ai întîrziat. Si nu uita să le iei și pe ale mele.

Peter îl ascultă fără să crîcnească și își luă numai decît tălpășița. Pricepuse din privirea moșneagului că nu mai era cazul să rămînă.

— Acum e rîndul dumitale s-o ții, răspunse Dete. La mine a stat patru ani, eu mi-am făcut datoria.

— Aha, făcu bătrânul, aruncîndu-i o privire sfredelitoare. Si dacă micuța se plîctisește cu mine și începe să plîngă, ce mă fac?

— Treaba dumitale; nici pe mine nu m-a ajutat nimeni când m-am trezit cu ea pe cap și, vorba ceea, aveam și aşa destule necazuri cu mama. Acum, însă, trebuie să plec și dumneata ești ruda ei cea mai apropiată. Dacă nu vrei s-o ții, n-ai decît, faci cu ea ce vrei. Dacă moare, dumneata o să fiu de vină și n-o să fie asta singura ispravă pe care ai avea-o pe cugget.

Dete era ușor tulburată, se încălzise vorbind și o luase gura pe dinainte. La ultimele ei cuvinte, bătrânul se ridică de pe bancă și o privi atât de fioros, încît ea se sperie și se dădu cu cîțiva pași înapoi. Bătrânul ridică brațul și spuse poruncitor:

— Pleacă, și să nu te mai văd pe aici!

Dete nu așteptă să i se spună de două ori.

— La revedere, Unchiule, la revedere Heidi! strigă ea și, într-o clipă, o rupse la fugă și nu se mai opri decît în vale, la Dörfli...

2

Capitolul 2 LA BUNICUL

De îndată ce Dete se făcu nevăzută, bunicul se aşeză din nou pe banca lui. Trăgea adînc din pipă și pufăia de zor, scoțind întruna nori mari și albi de fum; în timpul acesta, stătea cu privirea ațintită în pămînt și nici o vorbă nu ieșea din gura lui. În așteptare, Heidi se uita cu placere în jurul ei. Mai întii, descoperi staulul caprelor, lipit de cabană, și băgă de seamă că e pustiu. Merse apoi mai departe cu cercetările ei și ajunse în spatele cabanei, la brazii cei falnici și bâtrâni. Aici, vîntul sufla tare și se furișa printre ramuri cu atîta repeziciune, încît stîrnea în preajma lor un freamăt tîngitor.

Heidi se opri să-l asculte. Văzînd-o cum stă nemîscată, bâtrînul o întrebă:

- Ei, și acum ce-ai vrea să faci?
- Aș vrea să mă uit cum arată cabana pe dinăuntru, răsunse Heidi.
- Bine, vino! Și ridicîndu-se în picioare, bunicul se îndreptă spre intrarea în cabană. Dar ia-ți și hainele, se grăbi el să adauge, pe un ton poruncitor.
- Nu mai am nevoie de ele, răsunse Heidi.

Bunicul se întoarse cu mirare spre nepoata lui, ai cărei ochi negri, ce ardeau de nerăbdare, trădau dorința ei nestăvilită de a afla ce

anume se ascundea în interiorul cabanei.

„Nu e lipsită de bun-simț“, spuse el în soaptă, apoi, cu voce tare, adăugă:

- De ce nu-ți mai trebuie?
- Fiindcă mie îmi place mai mult să fiu ușoară, ca să pot umbla aşa cum umblă caprele.

— Mă rog, asta poți să faci, dar, pînă una alta, ia-ți hainele. O să le punem la păstrare în șifonier. Pricepi?

Heidi îl ascultă.

Bâtrînul deschise uşa și intrără amîndoîntr-o odaie destul de încăpătoare, ce se întindea pe toată lungimea cabanei. Heidi azvîrlî hainele în șifonier cu atîta nepăsare, de parcă ar fi vrut să le amestece în vălmășagul acela, spre a nu le mai găsi niciodată. Apoi, rotindu-și privirea prin odaie, întrebă:

- Eu unde o să dorm, bunicule?
- Unde vrei, răsunse bâtrînul.

Fetiței îi plăcu răspunsul. Cercetă cu atenție întreaga încăpere și deodată ochii ei descoberiră, lîngă patul bunicului, o scăriță. Se sui pe ea și pătrunse în pod, unde în dreptul unei grămezi de fîn proaspăt, cu miros îmbigator, se ridică o lucarnă rotundă, prin care se vedea întreaga vale.

— Aici vreau să dorm, bunicule! strigă Heidi, fericită. Vino și tu să vezi ce frumos e aici!

— Știu, răsunse bâtrînul, cu voce domoală.

— Vreau să-mi fac patul; nu-mi aduci un cearșaf?

— Păi, să-ți aduc, ce să fac... spuse bâtrînul, și, scotocind cu răbdare prin dulap, găsi în cele din urmă o bucată de pînză aspră. Se sui cu ea în pod unde, între timp, fetița își pregătise lîngă lucarnă un culcuș de toată frumusețea.

— E bine făcut, spuse el; uite, ți-am adus și un cearșaf, ia-l și întinde-l.

Bucata de pînză era atît de grea, încît fetița abia o putu ridică de jos. Cum era însă destul de mare, îi strecură marginile sub grămadă de fîn, aşa fel încît culcușul semăna acum cu un pat în toată regula.

— Dar ce-ai zice dacă mai întii am mîncă ceva? întrebă bunicul.

Prinsă cu pregătitul patului, Heidi uitase de toate, dar vorbele bâtrînului avură darul să-i aducă aminte că e lihnită de foame. Dimineața, în zori, înainte de plecare, mîncase o bucată de pîne și băuse o ceașcă de cafea cu lapte; de atunci, însă, bătuse atîta amar de drum fără să pună nimic în gură și asta îi stîrnise o poftă de mîncare nemaipomenită. De aceea spuse fără să se codească:

— Da, n-ar fi rău.

— Atunci, dacă sănem de aceeași părere, să coborîm...

Ajuns în odaie, bunicul se apropie de vatră, luă ceaunul mare și în locul lui atîrnă un altul mai mic, apoi se așeză pe un scaunel cu trei picioare și încinse un foc puternic, la ale cărui flăcări conținutul ceaunului începu repede să fierbă. După aceea, înfipse într-o furculiță lungă o bucată mare de brînză și se apucă să o învîrtească încet deasupra focului, aşa fel încît să se moaie și să se rumenească pe îndelete. Heidi îl urmărea cu cea mai mare atenție; în timpul ăsta îi veni în minte o idee și deodată nu-și mai găsi astîmpărul. Cînd bunicul se întoarse și se îndreptă spre masă, cu ceaunul aburind și cu brînda în vîrful furculiței, masa era gata pusă. Căci Heidi, însteață, nu stătuse degeaba și, în timp ce bâtrînul trebăluia pe lîngă vatră, ea scoseșe la iuteală din dulap pînea, două farfurii și două cuțite și le așezase frumos pe masă.

— Mă bucur că te-ai gîndit la treaba asta, spuse bunicul întinzînd brînda pe pîne.

Cînd văzu ceaunul, Heidi își dădu seama că mai lipsește ceva și se repezi din nou la dulap. Negăsind în el decît o singură ceașcă, mai luă și un pahar.

— Foarte bine, o lăudă bunicul, văd că știi să te descurci: dar, ia spune tu, unde vrei să stai?

Cum singurul scaun din casă era ocupat de bâtrîn, Heidi trase de lîngă vatră scaunelul cu trei picioare și se așeză pe el.

— Ești prea mică și nu ajungi pînă la masă, băgă de seamă bunicul și, apropiind

scaunul lui de scăunelul fetiței, îi făcu o măsuță numai pentru ea. După aceea, îi umplu o ceașcă cu lapte cald și-i dădu o felie de pîne cu brînză rumenită, iar el se așeză pe un colț al mesei și o privi îndelung. Fetița apucă ceașca și o dădu peste cap dintr-o suflare, apoi scoase un geamăt de mulțumire.

— Ești sigură că-ți place laptele ăsta? o întrebă bunicul

— Niciodată n-am mai băut un lapte aşa de bun.

— Atunci să-ți mai dau o ceașcă.

— Mulțumesc, bunicule, răspunse Heidi, mușcînd cu poftă din tartina cu brînză.

După ce isprăviră de mîncat, bâtrînul se duse să rînduiască prin staul, iar Heidi îl urmări cu atenție să vadă cum mătură și asterne finul proaspăt pentru caprele lui. Întrără apoi împreună într-o mică magazie, unde bunicul luă trei bețe frumos cioplite și o scîndură pătrată în care făcu la repezelă trei găuri, și în fiecare dintre cele trei găuri introduce cîte un băț. Cînd totul fu gata, Heidi rămase mută de admirătie văzînd în fața ei un scaunel cu trei picioare, asemănător cu cel din odaie, atîta doar că era ceva mai înalt.

— Ce te uiți aşa? o întrebă bâtrînul.

— ăsta... ăsta e scaunul meu... ce repede l-ai făcut!...

Cu un ciocan și cîteva cuie în mînă, bunicul începu apoi să dea tîrcoale cabanei și, din cînd în cînd, mai bătea pe ici pe colo cîte un cui, ca să întărească locurile mai slabe. Heidi se ținea după el pas cu pas și nu-i scăpa nimic din ceea ce făcea bâtrînul...

În dreptul cabanei, turma se mai domoli un pic.

La un moment dat, două capre frumoase, una albă și alta tărcată, se desprinseră din șirul celoralte și, apropiindu-se de bunic, începură să-i lingă mîinile; ele știau că, în fiecare seară, bâtrînul le așteaptă cu obîșnuitul drob de sare.

Peter nu mai zăbovi nici o clipă și își văzu mai departe de drum, coborînd spre Dörfli cu zglobia sa turmă. Heidi, în culmea fericirii, sărea neastîmpărată de la o capră la alta și

HEIDI, FETIȚA MUNTILOR

nu știa pe care s-o mîngîie mai întîi.

— Astea-s caprele noastre, bunicule? Amîndouă? Și-o să stea tot timpul aici, cu noi? Și-o să doarmă aici, în staul? întreba ea de zor, în timp ce bătrînul abia mai prididea cu răspunsurile la fiecare din întrebările ei.

Cînd caprele încetară să-i mai lingă mîinile, bunicul îi spuse nepoatei:

— Du-te în casă și adă o cană și o bucată de pîne.

Fetița îl ascultă și într-o clipită fu înapoi. Bunicul începu să mulgă capra albă și, după ce umplu cana cu lapte și tăie o felie de pîne, îi spuse nepoatei să bea și să mânince, apoi

să meargă la culcare. Îi ură noapte bună și se grăbi să adauge:

— Vezi că mătușa Dete ți-a lăsat un pacchet cu niște cămăsuțe și alte lucruri de îmbrăcăminte. Sînt jos, în dulap. Dacă ai nevoie de ceva, ia de acolo. Între timp, eu mă duce cu caprele în staul.

— Noapte bună, bunicule, noapte bună! Se alergînd în urma bătrînului, care tocmai dispărea cu caprele în spatele cabanei, mai strigă o dată: Bunicule, bunicule, ai uitat să-mi spui cum le cheamă!...

— Pe cea albă o cheamă Fulg-de-nea, iar pe cea tărcată, Pestrița...

3

Capitolul 3 LA PĂȘUNE

A doua zi, dis-de-dimineață, un fluierat strident o trezi pe Heidi din somn și, cînd deschise ochii, o rază strălucitore ce se strecura prin lucarnă pînă la culcușul ei făcea ca totul în pod să lucească de parcă ar fi fost poleit cu aur. Se uită uimită în jurul ei, nemaiștiind unde se află. Cînd auzi însă vocea bunicului, își aduse aminte de toate întîmplările din ajun, de urcușul pe panta abruptă a muntelui și, îndeosebi, de momentul despărțirii de bătrîna mătușă Ursula, care asurzise rău de tot și veșnic se plîngea de frig; de aceea mai tot timpul și-l petrecea lîngă focul din bucătărie, ori lipită de soba din odaia mare. Sărăcuța nu mai auzea aproape deloc și Heidi, ca să poată fi supravegheată, trebuia să se joace mereu prin preajma ei; aşa se face că deseori copila se simțea încătușată și nu o dată fusese ispitită s-o zbughească în uliță. Cu atît mai mare îi fu bucuria cînd se trezi în noul ei cămin. Amintirea celor văzute cu o zi înainte și gîndul la ce avea să mai vadă îi umpleau inima de bucurie. Și, mai ales, ardea de nerăbdare să revadă cît mai repede cele două căprițe. Sări sprintenă în picioare, se îmbrăcă

în cîteva minute, coboî scărița și ieși fuga în fața cabanei. Peter era acolo, cu turma lui, iar bunicul tocmai dechidea staulul să iasă Fulg-de-nea și Pestrița. Alergă în întîmpinarea celor două prietene, strigînd de zor: „Bună ziua!”

— Vrei să te duci și tu cu ele la păscut? întrebă bunicul.

Heidi sări în sus de bucurie.

— Atunci, mai întîi du-te de te spală, nu de alta, dar aici, să știi, trebuie să fii foarte curată, dacă vrei să nu rîdă de tine soarele de pe cer. Uite, totul e pregătit, spuse bătrînul, arătîndu-i un lighean cu apă.

Fetița zbură într-acolo și începu să se spele de zor.

Între timp, bunicul intră în cabană și-l chemă pe Peter după el.

— Hei, general al caprelor, vino încocace și adă și sacul tău de merinde.

Peter îl ascultă și se duse.

— Deschide-l, ce stai! îi mai spuse bunicul cu glas poruncitor și în clipa următoare vîrî în sac un codru zdravăn de pîne și o bucată mare de brînză.

Peter căscă ochii cît cepele, atît era de uluit, căci numai porția de pîne era de nu știu cîte ori mai mare decît felia de pîne neagră care alcătuia prînzul său amărît.

— Vezi, ai grijă, mai adăugă bunicul; la amiază, fetiței îi mai mulgi două căni cu lapte, căci ea nu știe să bea de la ugerul caprei. Și te mai rog să fii cu ochii în patru, să nu cadă de pe stînci. M-ai înțeles?

În clipa aceea apăru Heidi.

— Ei, ce zici, bunicule, acum o să mai rîdă soarele de mine? întrebă ea cu mîndrie.

Se frecase bine cu o cîrpă aspră, pe gît, pe brațe și pe obrajii, de i se roșise pielea ca racul. Bunicul zîmbi ușor.

— Nu, acum n-o să aibă de ce să rîdă. Dar ține minte, deseară va trebui iar să te speli, căci, după o zi de zbenguală cu caprele, o să te întorci acasă neagră ca smoala. Ei, și-acum, la drum!

Trupa porni cu voioșie pe povîrnișul ce ducea spre pășune. Peste noapte, vîntul risipise

de pe cer ultimii nori și bolta avea acum o culoare de un albastru fermecător.

Frumusețea sclipitoare avu darul să-o încânte pe Heidi în asemenea măsură, încât mitica uită de Peter și de capre. Se simțea atrasă în toate părțile și nu mai prididea cu culesul florilor, în dorința de a-și împodobi odaia cu toate culorile pajıştei. Și nu se lăsă pînă când nu-și umplu poala șorțului cu flori. Peter avea destulă bătaie de cap cu caprele. Săreau, zvăpăiate, și se împrăștiau care încotro, încât sărăcuțul era silit să fluiere și să pocnească tot timpul din bici, ca să le aducă înapoi pe cele mai plimbărețe.

— Unde ești, Heidi? strigă el deodată, cu tulburare în glas.

— Aici, îi răspunse o voce, dar Peter nu văzu pe nimeni, căci Heidi se așezase în spatele unei movile, în mijlocul unui cîmp cu flori ce îmbălsămău aerul.

— Vino-ncoace, să nu cazi de pe stînci, aşa a zis bunicul!

— Dar unde sunt stîncile? întrebă Heidi fără să se miște, trăgînd în piept, cu nesaț, parfumul amețitor al florilor.

— Sus, sus de tot, acolo unde ai să vezi îndată și un vultur cloncănit...

Încurajată de această promisiune, Heidi veni numai decît, cu șorțul încărcat de flori...

Deodată, micul păstor începu să fluiere și să strige ceva în gura mare. Heidi nu știa ce înseamnă asta, în schimb caprele știau căci în

clipă următoare sosiră în goană, una după alta. Turma era adunată la un loc. Cîteva capre pășteau liniștite, altele parcă de plăcuteală se hîrjoneau izbindu-se ușor cu coarnele. Heidi dădu fuga în mijlocul lor și nu mai putea de fericire văzînd ce frumos se joacă animalele. Se aprobia de fiecare în parte, să le cunoască mai bine, căci se deosebeau între ele, fie printr-un semn, fie printr-o purtare aparte.

În acest timp, Peter se duse să aducă sacul cu merinde, așternu masa pe jos, apoi făcu împărțeală cinstită, aşa cum primise poruncă, punînd porțiile mai mari în partea fetiței, porțiile mai mici în partea lui și cana la mijloc.

După aceea, o mulse pe Fulg-de-nea și umplu cana de lapte proaspăt și gustos, și o chemă pe Heidi, care nu se mai sătura jucîndu-se cu caprele. Era atît de zglobie și zburdalnică, încît Peter fu nevoit să mai repete de cîteva ori chemarea pînă cînd fetița, zărind masa întinsă pe iarbă, începu să țopăie și mai tare de bucurie.

— Haide, e timpul să mîncăm, treci la masă, ii porunci Peter.

— Laptele e pentru mine? întrebă Heidi.

— Da, și bucățile astă mari de pîne și brînză tot ale tale sănt.

Fetița dădu cana peste cap, dintr-o răsuflare, și Peter i-o umplu din nou. Apoi Heidi rupse pînea în două și-i întinse lui Peter bucață mai mare și toată brînda. Băiatul se condea, minunîndu-se un pic, căci în viață lui nu căpătase dintr-o dată atîta mîncare.

— Ia, e pentru tine, mie îmi ajunge cît am, ii spuse fetița, cu o voce convingătoare.

Dîndu-și seama că tovarășa lui nu glu-mește, luă darurile și, plecînd fruntea în semn de mulțumire, mîncă pe săturate, cum nu mai mîncase vreodată un păzitor de capre...

Deodată Peter sări în picioare ca fript și o luă la goană după zvăpăiașa Pestriță, care pornise în căutare de iarbă mai fragedă, spre marginea prăpastiei. Se repezi s-o prindă, dar căzu; atunci o apucă iute de un picior; mirată de incercarea lui de a o opri din drum capra

începu să se zbată. Speriat, Peter o chemă pe Heidi în ajutor, nu de alta, dar afurisita trăgea din răsputeri și el nu avea cum să se ridice. Heidi rupse la iuțeală un smoc de iarbă grasă și îl întinse Pestriței, care se potoli ca din senin și încetă să se mai smucească. Peter se sculă în picioare, mînă capra salvată spre locul unde păștea întreaga turmă, apoi luă bicul, pregătindu-se să-o pedepsească bine pe vinovată. Pestrița tremura ca varga, atît era de însăpăimîntată. Văzînd-o în halul ăsta, Heidi strigă:

— Nu, Peter, nu da în ea, uite ce speriată e, sărăcuța!...

— Trebuie să-i dau o lecție, ca să țină minte.

Dar Heidi nu-i dădu răgaz și izbucni cu căldură în glas:

— Nu, nu vreau, nu vreau s-o doară!

Văzînd privirea ei rugătoare, Peter lăsa bicul în jos și spuse:

— Bine, nu-i fac nimic, dar pentru asta îmi dai și mîne porția ta de brînză cu pîne.

Heidi căzu numai decît la încovoiată, ba, mai mult, îi făgădui să-i dea în fiecare zi mincarea atît de mult rîvnită, cerîndu-i în schimb să nu mai bată niciodată caprele ei dragi. Si astfel, micuța poznașă se întoarse nepedepsită în mijlocul suratelor ei.

Ziua trecu repede și soarele, ce cobora în asfințit, se pregătea să se ascundă în spatele munților. Heidi se așeză din nou pe iarbă, ca să admire încă o dată covorul de flori ce sclipea în bătaia ultimelor raze ale zilei.

Deodată însă fetița sări în sus și începu să strige:

— Peter, Peter! Au luat foc munții! Uite, totul arde acolo sus! Ghețarul, cerul, stîncile, zăpada și brazii, toate sănt în flăcări și focul să intins pînă dincolo de stînci, unde stă vulturul cloncănit.

— Așa se întîmplă aici în fiecare seară, spuse Peter foarte liniștit.

— Și ce-i asta? întrebă Heidi, învîrtindu-se în loc ca să privească uriașul foc ce o înconjură.

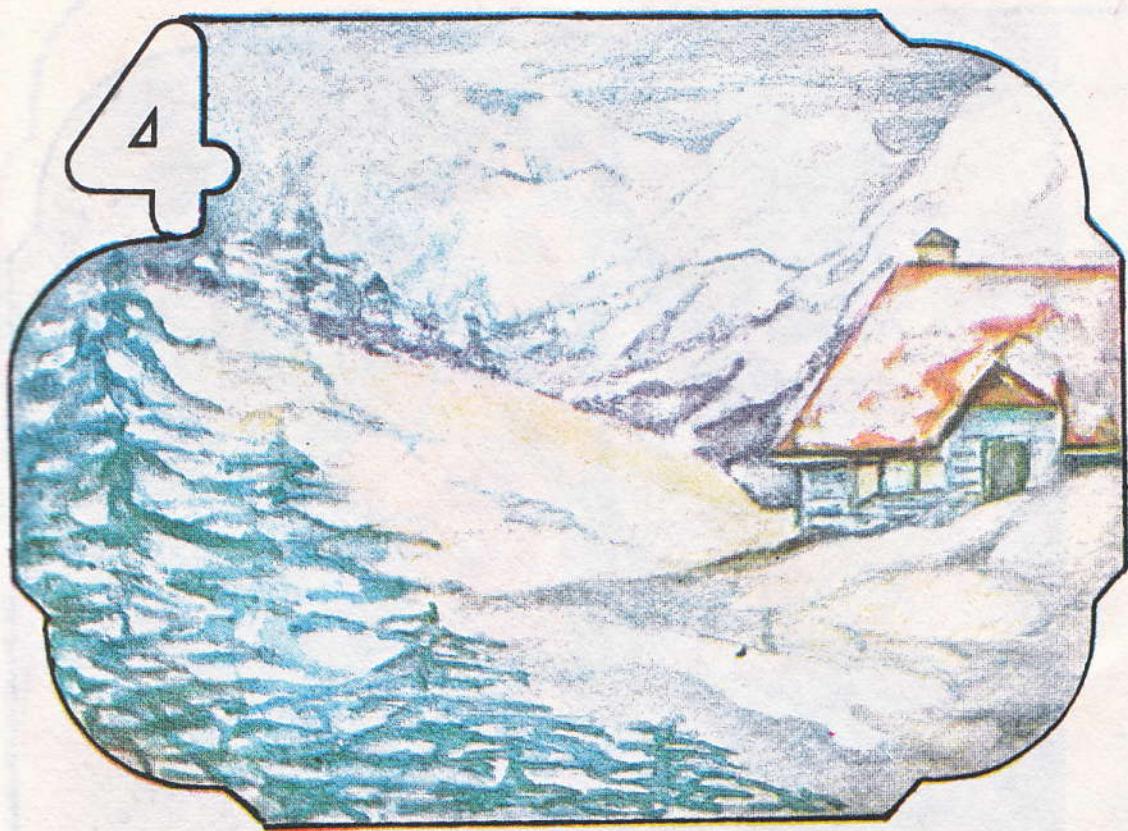
— Nimic, ce să fie, e ceva ce vine de la

sine, încercă să-i explice ciobănașul.

Heidi nu mai putea de fericire că îi fusese dat să vadă, într-o singură zi, atîtea lucruri noi și interesante, încît la întoarcere le rî-

duia pe toate în mintea ei, fără să scoată o vorbă. Cînd, în sfîrșit, zări cabana, o rupse la fugă, îndreptîndu-se spre bunicul ei care se-dea pe banca de sub brazii cei bătrîni.

4

Capitolul 4 LA BUNICA

Zilele treceau. Soarele răsărea la fel de strălucitor ca în fiecare zi, iar ciobănașul Peter venea mereu cu caprele lui s-o ia pe Heidi, și, ca de obicei, să meargă cu turma la pășune. Viața în aer liber avu darul s-o schimbe pe Heidi, dîndu-i o înfățișare de copil robust și sănătos; era veselă și fericită ca păsările de munte, ce trăiesc în arbori sau pe plaiurile verzi, iar obrajii i se rumeniseră în bătaia strălucitoare a soarelui de vară.

Dar iată, trecu și toamna și iarna bătea stăruitor la ușă. Vîntul începu să prindă putere și sufla din ce în ce mai tare peste munți. Cînd era mai vijelios, bunicul o oprea pe Heidi acasă, spunîndu-i:

— Azi nu te duci nicăieri; rămîi cu mine! Dacă ai urca, vîntul te-ar lua pe sus și te-ar azvîrli în prăpastie.

Peter se întristă la gîndul zilelor pe care va trebui, de acum încolo, să le petreacă singur, printre crestele înalte.

După-amiază, în timp ce Heidi și bunicul stăteau de vorbă, auziră deodată un tropăit în pragul ușii. Cineva își scutura de zor zăpada bătătorită pe tălpile ghetelor. Apoi ușa se deschise și în casă intră Peter păstorul, cu hainele acoperite de zăpadă înghețată.

— Ei, generale, dacă ai intrat în luptă, ai

nevoie să mai prinzi nițică putere.

Și rostind aceste cuvinte, bunicul se îndreptă spre dulap, iar Heidi se grăbi să tragă scaunele mai aproape de masă. Acum aveau în casă mai multe scaune, căci bunicul fusese silit să mai facă și altele, nu de alta, dar Heidi se ținea veșnic scai după el și unde-l vedea lucrînd, acolo voia să se așeze și ea. Făcuse chiar și o băncuță, pe care o bătuse lipită de perete. Peter căscă ochii cît cepele de atîta mirare cînd zări bucata groasă de slănină pe o felie de pîine tot atît de groasă, pe care bătrînul i-o puse în față. Sărăcuțul nu se înfruptase în viața lui cu atîta slănină la o singură masă. După ce mîncară pe săturate și veselia luă sfîrșit, Peter îi mulțumi bunicului pentru masă și luîndu-și rămas bun de la amîndoi, dădu să plece, dar, cînd să treacă pragul, își mai aduse aminte de ceva și se întoarse:

— Mai vin eu pe aici, într-una din duminici, dar și tu, Heidi, ar trebui să vii o dată să vezi pe bunica; mereu mă întrebă de tine și ar vrea tare mult să te cunoască.

Heidi era tulburată și nu-și mai găsea linistea la gîndul că cineva dorește s-o vadă. Așa se face că a doua zi, cum se deșteptă din somn, îi spuse bunicului:

— Azi trebuie să mă duc la bunica. Mă aşteaptă.

— Nu se poate, zăpada e prea mare, îi răspunse bătrînul, visător.

Heidi însă nu se lăsă și trei zile în sir repetă aceleași cuvinte.

A patra zi, zăpada din jurul casei se făcuse ca gheața și un soare vesel își strecu, prin fereastră, razele sale jucăușe. De data asta, Heidi îi spuse și mai stăruitor bunicului că trebuie să meargă neîntîrziat s-o vadă pe bunica; nu-i frumos, adăugă ea, s-o facă să aştepte atîta timp. În cele din urmă, bunicul se lăsă înduplecă și, luînd sacul de pe culcușul copilei, spuse:

— Bine, atunci să mergem.

Brazii erau îmbrăcați într-o haină de zăpadă înghețată și sclipeau orbitor, în bătaia soarelui.

— Bunicule, vino iute să vezi! Brazii noștri s-au acoperit de argint, strigă Heidi, sărind de bucurie pe zăpada întărิตă de ger.

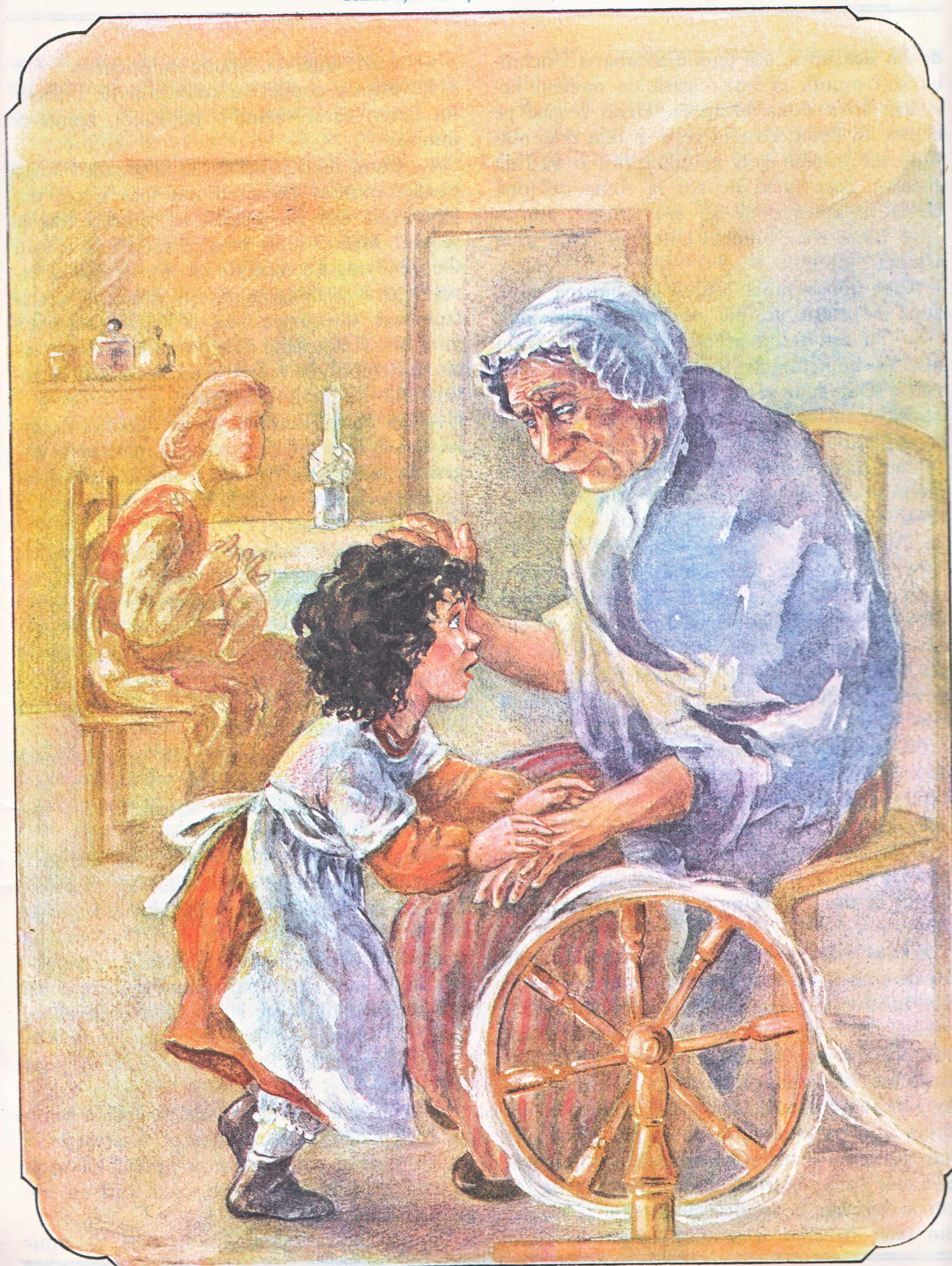
Bunicul scoase din magazie o săniuță încăpătoare și, după ce se așeză, luă fetița în brațe și o înveli în sacul cel gros. În sfîrșit, porniră. Săniuța aluneca la vale cu asemenea repeziciune, încît Heidi era încredințată că zboară la iuțeală ca păsările și, de atâta fericire, dădea din picioare și nu-și mai găsea astimpărul. Bunicul opri săniuța chiar în dreptul casei lui Peter și, după ce o ajută pe Heidi

să coboare, îi spuse:

— Cum începe să se întunece, te întorci acasă, dar vezi, ai grija, drumul e primejdios.

Apoi, răsucindu-se în loc, porni la deal, trăgînd sania după el.

Heidi împinse o ușă și se trezi într-o încăpere scundă și întunecoasă, în mijlocul căreia se afla o vatră și o masă cu cîteva căni pe ea. Era bucătăria. În fundul bucătăriei se vedea o altă ușă. Heidi o deschise și pe asta, și astfel își dădu seama că nu intrase într-o casă de păstori, cu o singură odaie mare și cu un pod

de fîn deasupra, aşa cum era cabana Unchiului din munți, ci într-o casă de oameni nevoiași. În a doua încăpere, Heidi o găsi pe mama lui Peter, cîrpind ceva în fața unei măsuțe, iar într-un colț al odăii zări o bătrînă gîrbovă, care lucra de zor la roata de tors. Heidi se apropiie de ea și-i spuse:

— Bună ziua, bunico! Uite, am venit, m-ai așteptat mult?

Apoi apucă mîna întinsă de bătrîna care, după ce stătu un pic pe gînduri, începu:

— Tu ești fetița aceea care trăiește acolo sus, la bunicul? Si te cheamă Heidi, nu-i aşa?... Dar cum se face că ai mîinile atât de calde? o întrebă ea, fericită c-o avea pe micuța Heidi în preajma ei.

Heidi îi povesti cum a coborît cu sania împreună cu bunicul ei și cu ce grijă a înfășurat-o el în sacul cel mare și gros, ca să nu-i fie frig...

— Hai, copila mea bună, vino aici să-ți spun ceva; eu, ce e drept, de văzut nu mai văd, dar de auzit aud încă foarte bine, și cuvintele frumoase rostite de tine mi-au înduiosat inima. Hai, vino și te așează lîngă mine și povestește-mi ce faci tu acolo sus, la bunicul tău.

Pe vremuri, l-am cunoscut foarte bine, dar de ani de zile nu mai știu nimic despre el, decît ce aud de la Peter.

În sfîrșit, Heidi se liniști și spuse:

— O să-l rog pe bunicul să-ți dea înapoi vederea și să-ți repare cabana ca să poți dormi în tihna și să nu-ți mai fie frică niciodată.

Bunica tăcea mulțumită, ascultînd-o pe Heidi cum îi povestește despre viața ei acolo sus, în munți, despre zilele lungi petrecute împreună cu Peter și despre toate minunățiile pe care avea prilejul să le vadă. Heidi îi mai povesti apoi ce a făcut bunicul în ceasurile îndelungate, cînd a stat ea tot timpul lîngă el; ba o ceșcuță, ba o lingură, ba o iesle pentru fișul caprelor, și tot aşa mereu făcea cîte ceva. Si-i mai spuse bătrînei cîte mai aveau de făcut și bătrîna o asculta cu atenție și numai din cînd în cînd îi spunea Brigittei:

— Auzi, auzi ce spune mititica?

Povestirea copilei fu tulburată de intrarea lui Peter, care, văzînd-o pe Heidi, amuți de uimire.

— Cum, te-ai și întors de la școală?! strigă bunica mirată. De mult n-a mai trecut după-amiaza atât de repede. Ei, cum a fost la școală? Mai ai mult pînă ai să știi să citești? De cînd trag eu nădejde că într-o zi o să înveți carte și o să-mi citești imnurile acelea frumoase, din cartea mea de cîntece; s-a scurs atîta amar de vreme de cînd nu le-am mai auzit, încît aproape le-am și uitat... Păcat că înveți aşa de greu alfabetul.

— Să aprind lumina, spuse deodată mama lui Peter, care tot mai ședea la masa ei și cîrpea la hainele lui Peter. Ca să vezi, s-a și intunecat... După-amiaza asta a trecut și pentru mine foarte repede...

La auzul acestor cuvinte, Heidi se ridică de pe scaun, îi întinse mîna bunicii și, după ce își luă rămas bun de la Brigitte și Peter, se îndreptă spre ușă. Bunica îi spuse lui Peter:

— Du-te cu ea de-o însوșește și vezi să nu cadă, și, mai cu seamă, ai grijă să nu-i fie frig. Ai cu tine măcar un șal? o mai întrebă bunica pe Heidi.

— Nu, nu am, răspunse ea pregătindu-se să plece, dar nu-ți fie teamă, bunico, n-o să-mi fie frig. Si spunînd astea, ieși pe ușă afară.

Bunica, îngrijorată că fetiței o să i se facă frig pînă sus la cabana bunicului, își trase iute șalul de pe ea și o rugă pe Brigitte să-o ajungă din urmă și să-o înfășoare bine. Dar nici nu apucară copiii să înainteze cîțiva pași pe poteca înghețată, cînd apăru bunicul, care o luă iute pe Heidi în brațe și, după ce o înveli cu sacul, îi spuse:

— Bravo, ești o fetiță cuminte, te-ai ținut de cuvînt!

Heidi țîșnise atât de repede din odaia bunicii, încît Peter abia izbutise să o urmeze și, totuși, și el și Brigitte avură prilejul să vadă cu cîtă grijă o învelește bunicul într-un sac gros și călduros.

Liniștiți, intrără amîndoi în casă și-i spu-

seră bunicii de ce a fost întoarcerea lor atât de grabnică. Bunica se arăta foarte încintată și repetă de cîteva ori aceste cuvinte:

— Cînste lui, cînste lui că se poartă aşa frumos cu copilul! Ce bine ar fi să-o mai aducă! Fetița asta are o inimă de aur. Si ce frumos știe ea să povestească! Acum am și eu de ce să mă bucur pe lumea asta.

Brigitte era de aceeași părere cu mama ei, iar Peter dădea din cap, în semn de încuvîntare, și murmura:

— Eu știam mai de mult că e aşa.

În timp ce urcau, Heidi îi vorbea bunicului despre tot felul de lucruri, dar, înofolită cum era, vocea ei abia răzbătea pînă la urechile bătrînului.

— Stai puțin, fetițo, ai răbdare, iî spuse bunicul, la un moment dat; o să-mi povestești totul pe îndelete, de îndată ce ajungem acasă.

În timpul mesei, Heidi începu:

— Mîine trebuie să mergem iar la bunica, dar te rog să iezi cu tine ciocanul și niște cuie, să-i bați oblonul și să-i mai dregi un pic cabana, căci, zău, toate scîrții și troșnesc acolo.

— Cine ți-a spus asta? întrebă bunicul.

— Cine să-mi spună? Nimeni. Am văzut eu, cu ochii mei. Nimic nu mai ține în casa aceea, iar furtuna face acolo atîta zgromot, că biata bunică se îngrozește la gîndul că o să le cadă casa în cap. Sărmana, e tare necăjită... Nu mai vede deloc și nu are pe nimeni să-i repare cabana, în afară de tine. Ce zici, buncule, nu-i aşa că ne ducem?

Rostise aceste cuvinte cu atîta căldură și atîta încredere, încît bătrînul o privi cu dragoste și spuse:

— Bine, bine, mîine coborîm împreună și dregem totul, ca să nu se mai sperie bunica de nimic.

Heidi sări în sus de bucurie și începu să țopăie voioasă, repetînd întruna vorbele bunicului:

— Mîine coborîm! Mîine coborîm! Mîine coborîm!...

Bunicul se ținu de cuvînt. A doua zi scoase iar sania din magazie și, întocmai ca înainte cu o zi, porniră la vale cu aceeași viteză amețitoare.

Cînd ajunseră în fața ușii, bunicul opri și-i spuse nepoatei, la fel ca în ajun:

— Cum se întunecă, te întorci.

Heidi nici nu apucă să intre bine în casă, cînd bunica strigă:

— A venit, a venit!...

Și cînd întinse mîinile spre Heidi, mai-mai să răstoarne roata de tors, de atîta bucurie. Copila se așeză cuminte lîngă ea și începu din nou să povestească, ba de una, ba de alta, și să-i pună tot felul de întrebări.

Deodată, casa începu să bubuiie, zguduită de niște lovitură năpraznice. Înspăimîntată, bunica izbucni:

— Vai de noi! Ne cade casa în cap. N-am spus eu? Ce ne facem?

Dar Heidi o prinse de mîini și o liniști, spunîndu-i:

— Nu te speria, bunico, nu te speria, e bunicul meu care îți repară oblonul.

— Ai auzit, Brigitte? Ai auzit? Să fie oare cu putință? Parcă nu-mi vine a crede... Du-te, Brigitte, du-te și vezi dacă într-adevăr e el și roagă-l să vină la mine să-i mulțumesc pentru bunătatea lui.

Brigitte ieși afară și se apropiie de bunic, care tocmai bătea niște cuie mari în bîrnele casei.

— Bună seara, Unchiule! Bunica și cu mine am vrea să-ți mulțumim pentru fapta dumitale bună, căci, crede-mă, nu ne-a fost deloc ușor să găsim pe cineva să ne dreagă și nouă un pic cocioaba asta dărăpănată. Bunica ar fi tare bucuroasă să-ți mulțumească personal.

— Să lăsăm asta! răspunse ursuz bătrînul. Apoi, întunecîndu-se la față, adăugă: văd eu și singur ce-i de făcut...

Capitolul 5 DOI OASPEȚI

Iarna trecu pe nesimțite. Trecu și o primăvară, dulce, urmată de o vară frumoasă, și iată, a doua iarnă se aprobia și ea de sfîrșit. Heidi era mereu la fel de fericită ca păsările cerului.

Nu mai avea mult pînă să împlinească opt ani și învățase de la bunicul ei să facă o mulțime de treburi mărunte și folositoare. Printre altele, dădea singură de mîncare caprelor, care, ori de câte ori îi auzeau glasul, behăiau de bucurie...

În timpul iernii, învățătorul din Dörfli i-a trimis bunicului vorbă prin Peter că fetița trebuia înscrisă la școală. Supărat, Unchiul din munți i-a răspuns învățătorului să vină singur dacă vrea să-i spună ceva și să-și ia gîndul că va da vreodată copilul la școală. Peter a dus răspunsul întocmai...

Fericită de reînvierea naturii, Heidi zburda voioasă în jurul bătrînilor copaci. Într-o bună zi, nu lipsi mult să pice pe jos de frică, văzînd în fața ei un om îmbrăcat în negru.

Acesta, dîndu-și seama de spaima copilului, îi spuse cu o voce blajină:

— Hai, nu-ți fie teamă, dă mîna încoace și spune-mi te rog, unde-i bunicul tău?

— Bunicul? E înăuntru, cioplește niște linguri de lemn, îi răspunse Heidi liniștită.

Domnul îmbrăcat în negru era bătrînul pastor din Dörfli, care-l cunoscuse bine pe bunicul, pe vremea cînd acesta mai locuia în sat. Pastorul pătrunse în singura odaie a cabanei și, oprindu-se în fața bunicului ce sta aplecat asupra mesei de lucru, îi spuse:

— Bună ziua, vecine.

Tulburat din munca lui, bunicul răspunse, privindu-l cu mirare:

— Bună ziua, domnule pastor. Ce vînt vă aduce pe la noi? Dacă vă face plăcere să stați pe un scaun de lemn, poftim, vi-l ofer pe al meu...

Pastorul luă loc, apoi începu:

— E mult de cînd nu ne-am mai văzut, vecine, și am să te rog să nu mi-o iei în nume de rău dacă te deranjez, dar am venit să stăm de vorbă despre o treabă foarte importantă; s-ar putea să știi care e rostul misiunii mele!...

Deodată, pastorul tăcu și se uită îndelung la Heidi care, din pragul ușii, îl privea plină de curiozitate.

— Heidi, du-te și vezi de capre, îi spuse bunicul pe un ton mai apăsat; dă-le sare și rămîni cu ele pînă vin eu să te iau.

Fetița plecă numai decît.

— Copilul ar fi trebuit să meargă la școală încă de iarna trecută. Învățătorul ți-a trimis vorbă în două rînduri, dar dumneata n-ai vrut să dai urmare cererii lui. Ce ai de gînd să faci cu fetița asta?

— Am de gînd să n-o trimit la școală, spuse bătrînul.

Uluit de acest răspuns, pastorul se uită îndelung la bunic, care, la rîndul lui, îl privea cu brațele încrucișate la piept.

— Și-atunci, ce vrei să faci cu ea? întrebă din nou pastorul, după un timp de tacere.

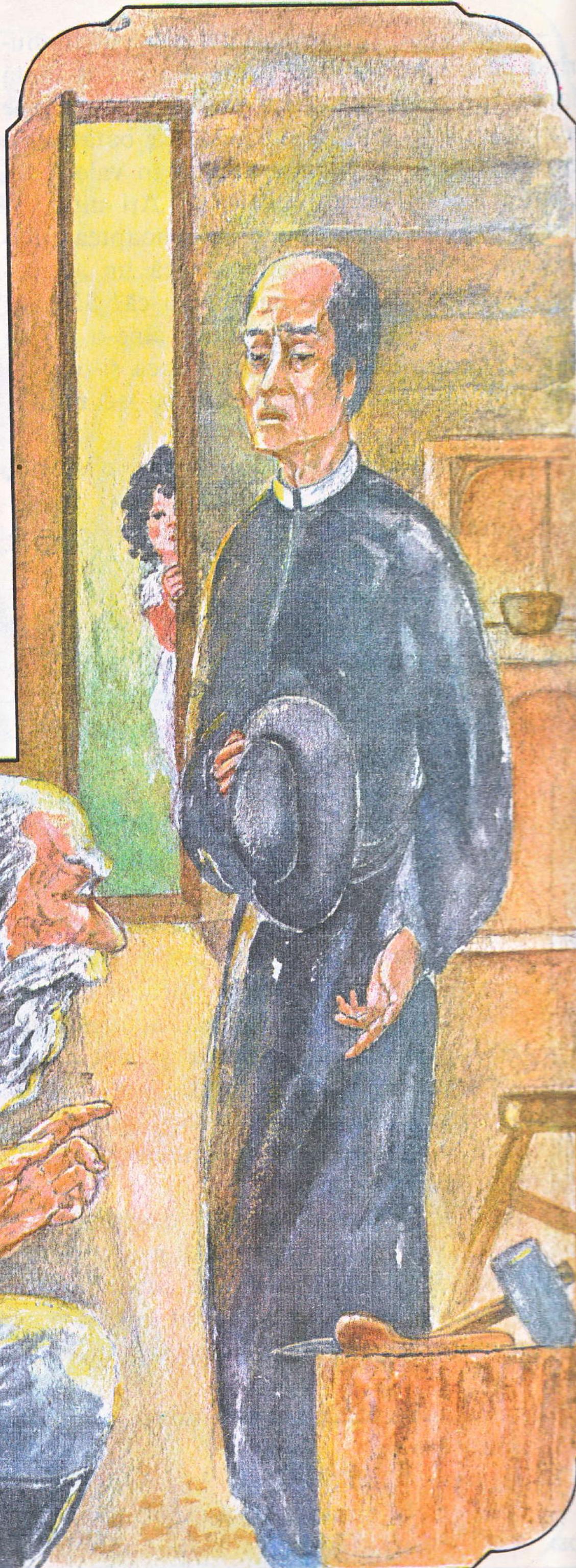
— Ce să fac? Nimic. Crește la un loc cu caprele, îi merge bine și e fericită lîngă aceste

animale care, cel puțin, n-o învață nimic rău.

— Dar bine, copilul nu e nici capră, nici pasăre, ci o ființă omenească!... Dacă e adevarat că nu învață nimic rău de la aceste animale, e tot atât de adevarat că nu învață nimic altceva de la ele. Ar trebui totuși să se instruiască și-a ajuns la vîrstă cînd orice copil e dator să meargă la școală. Am ținut să-ți spun din vreme acest lucru, ca să ai un răgaz de gîndire în timpul verii.

— Orice-ar fi, eu la școală n-o trimit, asta să știți, spuse bunicul, fără înduplecare.

— Îți închipui oare că nu există nici un mijloc de constrîngere, dacă stărui în această hotărîre? De ce atîta îndărătnicie, tocmai din partea dumitale, care ai colindat lumea și ai avut atîtea de învățat? Te credeam mai întelept, Unchiule.

— Ați vrea, poate, se răsti bunicul tremurind de mînie, ați vrea poate s-o trimît toată iarna, prin zăpadă, prin frig sau viscol, pe această copilă atât de gingeșă, să bată zilnic drumul, preț de două ore, pînă în vale?! Ați uitat-o pe Adelheid, mama ei? Ați uitat cît era de nervoasă și cum umbla noaptea ca o somnambulă? Nu credeți oare că un asemenea efort ar putea s-o nenorocească? Să vină și să stea de vorbă cu mine cine-o pofti. Toate drepturile sănt de partea mea și-om vedea noi dacă mă poate sili cineva s-o dau la școală.

— Ai dreptate încă totul, spuse pastorul, pe un ton prietenos. Văd că iubești foarte mult acest copil. Dar tocmai în numele acestei iubiri ar trebui să faci ceea ce trebuia, de fapt, să faci mai de mult. Coboară în sat și trăiește din nou printre oameni. Ce viață mai e și asta, în pustietatea munților, departe de lume? Nu înțeleg cum de nu te răpune gerul și cum de îndură copilul iernile astăzi grele.

— Copilul are singele tînăr și o pătură bună să se învelească, răsunse Unchiul cu bunăvoință, iar lemn, slavă Domnului, avem întotdeauna din belșug. Puteți, de altfel, să vă convingeți, dacă dorîți. Magazia e veșnic plină și în cabana mea focul arde toată iarna, fără întrerupere...

Ridicîndu-se în picioare, pastorul îi întinse mîna Unchiului din munți și mai adăugă: Mă buzui pe înțelepciunea dumitale și sănătatea că la iarnă te vei întoarce printre noi și vom fi iar prieteni, aşa cum am fost odinioară.

Bunicul îi strînse mîna cu putere și-i răsunse cu tărie în glas:

— Aveți o părere prea bună despre mine, domnule pastor, și vă mulțumesc pentru asta, dar să nu vă așteptați că-mi voi schimba hotărîrea: nu, nu, copilul nu-l trimît la școală și nici eu n-am de gînd să mă duc să trăiesc în sat.

Apoi, bunicul rămase multă vreme tăcut și ingîndurat.

După-masă, cînd Heidi îl întrebă:

— Mergem la bunica? el răsunse morocănos:

— Azi, nu...

Iar a doua zi:

— Să vedem.

Nu apucă să strîngă bine masa, cînd un alt oaspete apără în pragul ușii: mătușa Dete, purtînd o pălărie foarte frumoasă, cu pene colorate, și o rochie lungă, care mătura totul în urma ei.

Bâtrînul o privea fără să scoată o vorbă, dar iată că mătușa Dete îi aduse o veste bună. Mai întîi, se bucură nespus că Heidi arăta atât de bine — mai, mai să n-o recunoască — mărturisind în felul acesta grija cu care o crescuse bunicul. Apoi ținu să-i spună că s-a gîndit mereu, în acești ani de cînd nu se mai văzuseră, că nu e drept să lase veșnic în seama lui povara unui copil atât de mic, și într-o zi i-a venit ideea s-o ducă în altă parte și uite, chiar azi, s-a ivit o ocazie nemaiînomenită. În casa cea mai frumoasă din Frankfurt, trăia o familie de oameni foarte bogăți. Aveau o fetiță bolnavă, paralizată, sărmană, care își petrecea tot timpul într-un scaun cu rotile. Nimic nu-i lipsea fetiței, avea tot ce-și dorea și învăța acasă, cu un preceptor; dar sărăcuța, se plăcisea de moarte și părinții îi căutau o prietenă, care să nu semene cu nici un alt copil. Mătușa Dete le-a descris-o pe nepoata ei, le-a arătat ce fire are și dumneelor o așteaptă pe Heidi să vină neîntîrziat, la Frankfurt. Nepoata ar avea în față ei un viitor, căci fetița era foarte bolnavă și părinții ei n-ar putea trăi fără un copil în preajma lor.

— Ai isprăvit? i-o tăie scurt bunicul, care pînă atunci o ascultase fără să sufle o vorbă.

— Vai, izbucni Dete, te porți cu mine de parcă aş fi o străină care îți îndrugă nu știu ce bazaonii. Zău dacă te mai înțeleg. Nu cred să se găsească în toată valea Prattigan vreunul care să nu-i mulțumească Domnului pentru o asemenea veste...

— Din partea mea, poți să duci vestea asta unde poftești; nu te împiedic! Eu, însă, nici nu vreau s-o aud, o întrerupse morocănos bunicul.

Dete sări în sus, bosumflată:

HEIDI, FETIȚA MUNTILOR

— Ei bine, dacă-i aşa, atunci să-ți spun și eu ce gîndesc: copila asta împlineste îndată opt ani și nu știe nimic; nu vrei să învețe și de aceea n-o trimiți nici la școală, nici la biserică. Toate astea le-am aflat jos, în Dörfli. Heidi e singurul copil al surorii mele și mă simt răspunzătoare față de ea. Acum îi suride norocul și nu vreau să lăsăm acest noroc să treacă pe lîngă ea. De altfel, continuă ea din ce în ce mai supărată, mie prea puțin îmi pasă de ce spui dumneata, toată lumea e alături de mine. Dacă ții neapărat ca povestea să ajungă la tribunal, foarte bine; află însă, Unchiule, că mai sănt niște povești mai vechi de care, sănt sigură, nu-ți va face nici o plăcere să mai auzi...

— Bine, ia-o cu tine și stric-o! Dar să nu vă mai văd niciodată în ochii mei, pe nici una! Asta mi-ar mai lipsi, s-o aud și pe ea vorbind ca tine! strigă minios bătrînul și ieși afară, trîntind ușa în urma lui.

— L-ai făcut pe bunicul să fie rău, spuse Heidi necăjită.

— Nu-i nimic, se liniștește el; hai, îmbrăcă-te și să mergem, o grăbi Dete; unde-ți sănt hainele?

— Nu merg cu tine, răspunse Heidi.

— Cum poți să fii atât de proastă și de încăpăținată?! Nu l-ai auzit pe bunicul tău strigînd că nu mai vrea să te vadă niciodată în ochii lui? N-ai înțeles că vrea să pleci cu mine? Hai, nu te mai burzului aşa! Nici nu știi ce frumos e la Frankfurt... Și apoi, dacă n-o să-ți placă și n-o să-ți placă, te întorci și gata povestea. Pînă atunci, numai bine îi trece și bunicului supărarea.

— Mă pot întoarce deseară? întrebă Heidi.

— Cînd vrei tu, îi răspunse mătușa, dar acum grăbește-te, căci vreau să ajungem în seara asta la Mayenfeld și mîine, dis-de-dimineață, să luăm trenul spre Frankfurt. Ai să vezi ce iute mergem cu trenul și ce repede poți veni înapoi...

— Unde te duci, Heidi? întrebă Peter cu uimire, zărindu-le pe cele două drumețe.

— Trebuie să plec cu mătușa Dete la Frankfurt, dar mai întîi vreau s-o văd pe bu-

nica. Mă așteaptă.

— Nu, nu, strigă Dete speriată și o apucă mai tare de mînă, ca să nu se poată smulge din strînsoarea ei; nu de alta, dar se temea că nu cumva, văzînd-o pe bătrînă, Heidi să se răzgîndească și să nu mai vrea să plece cu ea la Frankfurt.

Peter dădu buzna în odaie și trînti mănușchiul de nuiele cu atîta putere, de se zgudui toată casa. Bunica se sperie îngrozitor și se ridică în picioare.

— Ce s-a întîmplat? întrebă mama lui Peter, cu calmul ei obișnuit. De ce ești aşa supărat?

— Ne-au luat-o pe Heidi, bolborosi el, gata să plîngă.

— Cum, cine? întrebă bunica, îngrijorată.

A înțeles numaidecît. Brigitte tocmai îi povestise că mai devreme o văzuse pe Dete trećînd spre cabana Unchiului din munți. În grabă și tremurînd din tot corpul, deschise ferestre și strigă:

— Dete! Nu ne fura fetița!

Dete bănuia de unde veneau aceste chemări și, strîngînd ca într-un clește mîna copilei, o trase după ea, alergînd la vale din răsputeri.

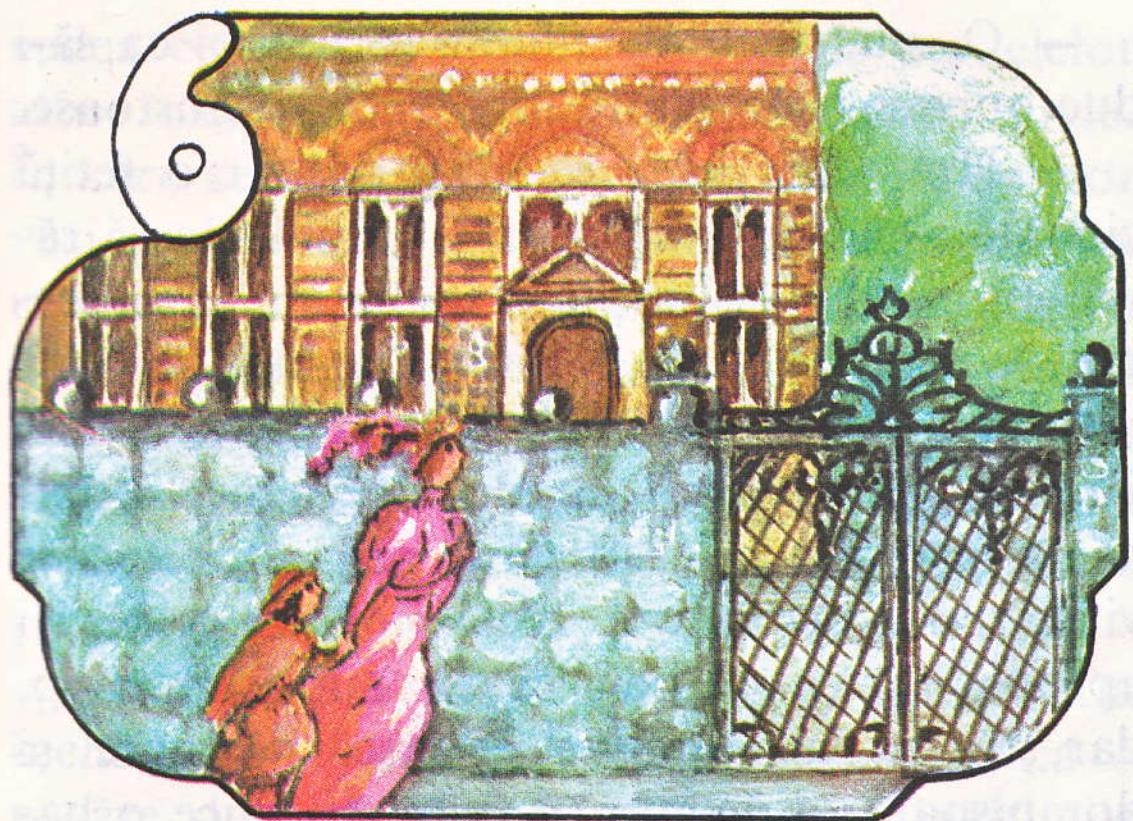
— Mă strigă bunica, trebuie neapărat să văd! țipa Heidi.

Mătușa însă se împotrivi, spunîndu-i că trebuie să se grăbească dacă vor să nu piardă trenul. În cele din urmă, Dete o liniști, vorbindu-i întruna despre lucrurile frumoase pe care avea să le vadă la Frankfurt și dîndu-i toate asigurările că se poate întoarce oricînd, la bunica, dacă n-o să-i placă; în felul ăsta, cel puțin o să aibă prilejul să-i aducă bunicii ceva frumos, care să-i facă plăcere. Convinsă, Heidi începu să țină pasul cu ea.

— Și ce i-aș putea aduce bunicii, de la Frankfurt? întrebă ea, după un timp.

— Știu și eu, de pildă niște pînișe din acele albe, cred că i-ar prinde bine, să nu mai mânince, sărăcuța, atîta pîne neagră...

— Da, da, ai dreptate, încuvîintă Heidi. am văzut-o de multe ori cum îi dădea bucata ei de pîne lui Peter, fiindcă era tare pentru ea. Hai să fugim mai repede, ca să-i pot aduce mîine cîteva pînișe.

Capitolul 6 UN NOU CAPITOL ȘI ALTE ÎNTÎMPLĂRI

Așa cum îi povestise mătușa Dete Unchiului din munți, micuța Clara își petrecea toată ziua într-un scaun cu rotile, plimbîndu-se de colo pînă colo, în frumoasa casă a domnului Sesemann, tatăl ei. În dimineața asta, se afla într-o odaie spațioasă, lîngă sufragerie. Odaia era mobilată cu tot felul de lucruri atrăgătoare, ce-i dădeau o înfățișare plăcută, și se vedea limpede că acesta era locul preferat al celor din casă. Datorită unei biblioteci mari cu geamuri, i se mai spunea și sală de studii. În fiecare zi, micuța Clara primea aici vizita unui preceptor care o instruia, pe măsura vîrstei și a puterii ei de înțelegere. Clara era trasă la față și ochii ei albaștri se uitau cu nerăbdare la ceasul din perete.

— E prea devreme? o întrebă ea pe domnișoara Rottenmeier, care stătea așezată la o masă de lucru și tricota. Îmbrăcămîntea domnișoarei părea ciudată; purta o rochie cu un guler mare de tot și o pălărie în formă de clopot. După moartea soției sale, domnul Seseemann, care obișnuia să călătorească foarte mult, îi încredințase domnișoarei Rottenmeier conducerea casei, cu condiția să nu facă nimic ce ar putea să nu fie pe placul fiicei sale Clara.

În clipa în care micuța Clara o întreba pentru a doua oară dacă e prea devreme, Dete, înind-o de mînă pe Heidi, se afla la poartă și întreba pe vizitiul Johann dacă poate să vadă pe domnișoara Rottenmeier.

— Asta nu e treaba mea, îi răspunse vizitul; sunați-l pe Sebastian și-o să vă spună el.

Dete sună și peste puțin timp veni Sebastian, îmbrăcat într-o livrea cu nasturi mari și rotunzi, aproape cît ochii lui.

— Aș vrea să întreb, repetă Dete, dacă o pot vedea pe domnișoara Rottenmeier.

Sebastian îi dădu același răspuns:

— Asta nu-i treaba mea, apăsați pe celălalt buton și sunați-o pe Tinette.

Dete sună pentru a doua oară.

Tinette coborî cu o bonetică albă în cap și, de la mijlocul scării, întrebă ce dorește. Dete puse a treia oară aceeași întrebare. Tinette se făcu nevăzută, dar într-o clipită fu înapoi și spuse cu un aer de ușoară batjocură:

— Sînteți așteptate...

Apoi, Dete și Heidi o urmară pînă în dreptul sălii de studii, unde se opriră respectuoase în pragul ușii. Dete o mai ținea și acum de mînă pe Heidi, de teamă ca nu cumva să facă vreo prostie, văzînd o casă atît de deosebită de cabanele cu care era ea obișnuită.

Domnișoara Rottenmeier se ridică încet de pe scaun și, apropiindu-se de ele, o cercetă pe viitoarea prietenă a Clarei. Heidi își pusese rochița roșie și pălărioara de pai. La prima vedere, domnișoara Rottenmeier nu părea a fi mulțumită.

— Cum te cheamă? o întrebă pe Heidi, care, la rîndul ei, se uita cu atenție la pălăria ciudată a domnișoarei Rottenmeier.

— Heidi, răspunse ea, cu o voce limpede și sonoră.

— Cum ai spus? întrebă domnișoara Rottenmeier uluită. Asta nu e nume. Cum ai fost botezată?

— Nu știu... spuse Heidi cu seninătate.

— Ce răspuns! izbucni indignată domnișoara, clătinînd din cap. Ascultă, Dete, nepoata dumitale e zăpăcită sau prost crescută?

— Eu am numai opt ani, interveni Heidi,

în ciuda faptului că mătușa ei o zgîlții din nou și ea, sărăcuța, nu înțelegea de ce.

— Cum adică, opt ani?!? izbucni mînioasă domnișoara Rottenmeier. Cu patru ani mai puțin decît Clara?!? Ce-ai învățat pînă acum? Si la ce școală?

— La nici una, răsunse Heidi cu seninătate.

— Cum?! Vrei poate să spui că nu știi să citești?!

— Nu, și nici Peter nu știe.

— Vai de noi, ce ne facem?! Poftim, nu știe să citească! Si ce știi?

— Nimic, spuse Heidi adevărul adevărat.

— Dete, începu din nou domnișoara Rottenmeier, după un scurt timp de tăcere, fetița asta nu e cum ne-am înțeles! De ce mi-ai adus-o?

Dete însă nu se pierdu cu firea:

— Dimpotrivă, domnișoară, spuse ea; eu cred că este întocmai aşa cum ați cerut-o. Ați stăruit foarte mult să nu semene cu nici o altă fetiță. De aceea m-am gîndit la ea, fiindcă, știți, la noi, pe măsură ce cresc, copiii încep să semene repede între ei. Acum, însă, vă rog să mă iertați, trebuie să mă duc la stăpînii mei. Dacă dumnealor o să-mi dea voie, mai dau eu pe aici, să văd cum merg lucrurile.

Apoi, făcînd o plecăciune, Dete părăsi încăperea și porni grăbită să coboare scările. Domnișoara Rottenmeier se ridică iute de pe scaun, căci, dacă fetița urma să rămînă, trebuia să pună la punct o mulțime de lucruri cu mătușa ei.

Heidi stătu un timp singură, în pragul ușii, apoi se îndreptă spre fotoliul Clarei, care îi făcuse semn să se apropie.

— Cum ți-ar plăcea să-ți spun, Heidi sau Adelheid? o întrebă micuța infirmă.

— Pe mine mă cheamă Heidi.

— Foarte bine, aşa o să-ți spun, deși n-am mai auzit niciodată numele ăsta pînă acum. Si nici o fetiță ca tine n-am mai văzut. Părul a fost întotdeauna aşa scurt și cîrlionțat?

— Cred că da, răsunse Heidi.

— Îți pare bine că ai venit la Frankfurt?

— O, nu, dealtfel mîine plec înapoi ca să-i duc bunicii niște pîniște proaspete și gustoase.

— Hm, cum văd, ești într-adevăr o fetiță ciudată. Ai mei te-au chemat anume ca să rămîni cu mine și să învățăm împreună. La început, o să ți se pară foarte caraghios, fiindcă nu știi să citești și totul va fi nou pentru tine. Uneori, lecțiile sănt atît de lungi, încît dimineața pare fără de sfîrșit și preceptorul care vine zilnic de la ora zece pînă la prînz își aprobie cartea de ochi ca și cum ar fi miop, dar știu că la adăpostul ei cască pe rupte, și domnișoara, din timp în timp, își duce o baptă mare la ochi, ca și cum ar înduioșa-o ce citim, dar și ea se ascunde ca să caște. Dar dacă, din nenorocire, casc și eu, ia imediat o sticlă cu untură de pește, zicînd că slăbesc. E aşa de groaznic la gust, că prefer să-mi înghit căscatul.

Cînd auzi Heidi că e vorba să învețe să citească, clătină trist din cap. Clara îi spuse:

— Fără discuție Heidi, trebuie să știi să citești, ca toată lumea, preceptorul e tare bun, ai să vezi, explică totul foarte bine. Dar nu-i nimic dacă nu-l înțelegi, cel mai bine e să ai răbdare și, mai ales, să nu-i pui întrebări; să taci și cu cît îți va da mai puține explicații, cu atît mai multe vei înțelege; și, după ce ai învățat lecția, începi să te descurci foarte bine, îți dai seama ce a vrut să-ți spună...

A doua zi, cînd deschise ochii, Heidi nu fu în stare, multă vreme, să se dezmeticească. Își frecă pleoapele, se mai uită o dată și încă o dată în jurul ei, dar de văzut vedea mereu aceleași lucruri. În sfîrșit, se dumiri: dormise într-un pat mare, cu așternut alb, într-o cameră înaltă și spațioasă. Lumina pătrundea acolo prin niște ferestre mari, cu perdele frumoase, tot albe. În fața ei, lîngă perete, se afla un divan de toată splendoarea, iar gheivele cu flori, de o rară frumusețe, înveseleau încăperea.

Își aminti că se află la Frankfurt și ziua de ieri îi veni din nou în minte, pînă la sfaturile și explicațiile domnișoarei Rottenmeier.

Sări iute din pat, se îmbrăcă și începu să alerge de la o fereastră la alta, în dorința de a

vedea cerul și pămîntul. În spatele perdelelor albe, însă, se simțea ca o pasare într-o colivie. Încotro se uita, nu zarea decât zidurile caselor vecine. De fapt, era încă foarte devreme. La munte se învățase, ce-i drept, să se scoale cu noaptea în cap și să iasă repede în pragul usii, de unde privea culoara cerului și se uita să vadă dacă soarele poleia cu razele sale crestele stîncoase și dacă floricelele au deschis și ele ochii.

Acum, Heidi avea simțămîntul că se află închisă într-o colivie frumoasă de aur, ca o pasare dornică să-și ia zborul spre înălțimile albastre. După ce se încredință că toată strădania ei de a vedea împrejurimile era zadarnică, începu să chibzuiască cum ar putea ieși afară ca să meargă să vadă cîmpia. Dar, dacă își aduce bine aminte, ieri, înainte de a intra în această casă frumoasă, nu călcase decât pe pietre... Deodată, se deschise ușa și Tinette își vîrî capul înăuntru, spunînd scurt:

— Micul dejun e gata!... și dispăru.

Heidi nu înțelese că era invitată la gustarea de dimineață ci, dimpotrivă, zărind chipul răutăcios și batjocoritor al cameristei, își închipui că aceasta voise să-i spună să nu se apropie de ea. Trase deci un scaun de lîngă masă și se așeză, așteptînd cu răbdare să vadă ce avea să se mai întîmple. La scurt timp după aceea, intră în odaie, ca o vijelie, domnișoara Rottenmeier.

— Ce-i asta, Adelheid, se răsti ea, nu știi ce-i micul dejun? Hai, repede!...

Heidi o urmă numaidecît în sufragerie, unde Clara aștepta de cîteva minute, dar o salută bucuroasă. Era sigură că avea să asiste, ca și ieri, la o mulțime de scene vesele. Dar Heidi își mîncă foarte cuminte tartina, bău ceaiul și masa luă sfîrșit în liniște. Apoi Sebastian o duse pe Clara în sala de studii și domnișoara Rottenmeier o rugă pe Heidi să stea cu bolnava pînă avea să sosească domnul preceptor. De îndată ce rămaseră singure, Heidi o întrebă pe colega ei cum ar putea face să se uite un pic afară.

— Foarte simplu, răspunse ea, deschizi fereastra și te uiți.

Heidi încercă din răspunderi să deschidă fereastra, dar nu izbuti.

— Lasă, lasă, nu te mai obosi, îi spuse Clara zîmbindu-i prietenos; văd că nu poți și nici eu nu pot să te ajut, dar cum îl găsești pe Sebastian, roagă-l pe el și ai să vezi că ți-o deschide cu placere.

Heidi era fericită să afle că ferestrele puteau fi deschise: în felul acesta, cel puțin, avea prilejul să privească și ea, din cînd în cînd, împrejurimile...

Într-o zi Clara îi ceru lui Heidi să-i povestească despre felul cum trăia la ea acasă. Heidi îi povesti tot ce știa despre munții înălțî, despre bunicul ei, despre bunică, despre Peter și despre păsuni și capre... Între timp, sosi și preceptorul, dar domnișoara Rottenmeier nu-l conduse, ca de obicei, direct în sala de studii, ci îl invită mai întîi în sufragerie, ca să-i poată vorbi în liniște despre noua venită. Îi arătă, înainte de toate, în ce încurcătură se afla: nu de mult, i-a scris domnului Sesemann, care mai tot timpul și-l petrecea la Paris, că, de cîteva luni micuța Clara își dorea o colegă de învățătură și — totodată — o camaradă în timpul liber. Chiar ea, domnișoara Rottenmeier, ținuse să menționeze, în amintita scrisoare, că o asemenea prietenă i-ar prinde bine Clarei, din toate punctele de vedere. Domnul Sesemann i-a răspuns că nu are nimic împotrivă, cu condiția ca viitoarea prietenă să fie de vîrstă fiicei lui, căci pentru nimic în lume nu ar îngădui ca un copil mic să fie chinuit în casa lui. Domnișoara Rottenmeier consideră observația de prisos (cui i-ar da prin minte să chinuiască un copil în această casă?). Și continuă indignată, spunînd cum a fost înșelată, cu o fetiță adusă de cineva și, în încheiere, îi povesti preceptorului despre totala lipsă de educație a noii venite, făcîndu-l să înțeleagă că va fi nevoie să-o învețe nu numai alfabetul, ci și cele mai elementare reguli ale bunei cuviințe. Singura salvare din această situație nefericită ar fi, după părerea ei, ca domnul preceptor să declare cu hotărîre că doi copii cu firi atît de

diferite nu pot învăța împreună. Asta ar fi de ajuns pentru ca domnul Sesemann să trimită copilul înapoi, de unde venise. Acum ea nu mai putea face nimic fără încuviințarea domnului Sesemann, care știe de venirea fetiței.

Domnul preceptor era un om foarte chibzuit și niciodată nu se grăbea să judece lucrurile, înainte de a ști exact despre ce este vorba. O liniști pe domnișoara Rottenmeier, arătîndu-i că dacă una din fetițe e mai avansată la învățătură, asta nu înseamnă că o metodă bună de predare n-ar putea să o aducă, foarte curînd, și pe cealaltă la același nivel.

Văzînd că preceptorul nu-i împărtășește părererea, ba, mai mult, era dornic să predea din nou alfabetul, domnișoara îl pofti numaidecît în sala de studii. Ea, însă, nu rămase, ci se retrase repede în camera ei, nu de alta, dar îi era silă să mai asculte pentru a nu știu câtă oară bolborosirea alfabetului. Umbla de colo pînă colo prin odaie, frămîntată de un singur gînd: cum să se poarte servitorii cu Adelheid. Domnul Sesemann i-a scris foarte clar că fetița va trebui să fie socotită de-a casei și toată lumea să se poarte frumos cu ea. Deodată, un zgromot cumplit, provocat de căderea unor obiecte în sala de studii, urmat de o voce deznădăjduită care-l chema în ajutor pe Sebastian, o smulse din meditația ei adîncă. Se repezi imediat într-acolo, și ce să vadă? Toate cărțile și rechizitele școlare erau pe jos, o călimară zacea răsturnată și cerneala se prelingea pe podea și pe covor. Heidi ia-o de unde nu-i.

— Ei, bravo, nimic de zis, frumoasă treabă! strigă ea cu răutate. Covorul, cărțile, coșulețul de lucru, toate înecate în cerneală. Asemenea debandadă nu mi-a fost dat să văd. A cui e isprava? Fără îndoială, a neisprăvitei, nu-i aşa?

Preceptorul stătea în picioare și se uita năuc, speriat de pagubele pricinuite...

*

Sebastian, la rugămintea lui Heidi, deschise cea mai mare fereastră; Heidi alergă într-acolo; dar era prea mică și nu ajungea decît pînă la pervaz.

— A! Micuța domnișoară vrea să primească afară, spuse Sebastian, și, luînd-o repede în brațe, o urcă pe un scaun.

Heidi se întoarse repede spre el, dezamăgită:

— Nu se vede nimic, decît o stradă pietruită și niște case. De la altă fereastră vedem altceva?

— Nu, răspunse Sebastian, vederea e aceeași, peste tot.

— Și de unde s-ar putea vedea pînă de parte, în vale?

— Pentru asta ar trebui să vă urcați în turla unei biserici înalte, uitați-vă, cum e cea de colo, cu o bilă de aur în vîrful săgeții; de acolo se deschide o priveliște frumoasă a întregului oraș și puteți vedea și împrejurimile.

Heidi coborî iute scara și, deschizînd poarta clădirii, se trezi direct în stradă. De la fereastră, i se păruse că turla e chiar în fața ei, și n-avea decît să treacă strada ca să ajungă la ea. Dar nu era aşa. Rătăci un timp pe străzile Frankfurtului și tot nu văzu nimic. Încredințată că trecătorii, ce păreau foarte grăbiți, n-aveau timp să-i răspundă, se apropi deodată de un băiețandru ce stătea într-un colț, ținînd în brațe un animal ciudat și o flașnetă mică în spinare.

— Unde e turla aceea înaltă și ascuțită? îl întrebă ea.

— Ce turlă? Habar n-am...

— Nu știi nici o biserică cu o săgeată în vîrf?

— Cum să nu, știu...

— Atunci, hai și mi-o arată...

— De arătat ți-o arăt eu, dar mai întîi trebuie să-mi spui ce-mi dai în schimb.

Heidi se scotoci prin buzunare și scoase o poză pe care erau pictați niște trandafiri roșii. Ținea mult la această poză, căci o căpătase în dar de la Clara; totuși, i-o oferi.

Băiețandrul se uită la poză și clătină din cap, în semn de nemulțumire.

— Dar ce vrei? îl întrebă Heidi, luînd înapoi poza.

— Bani, răspunse băiatul.

— Bani n-am. Și cît ai vrea?

— Păi, douăzeci de centime.

— Bine, hai!

Porniră împreună pe o stradă lungă ce parcă nu se mai sfîrșea. La un moment dat, Heidi îl întrebă pe băiat ce duce în spate, și astfel află că povara lui era o flașnetă, care, atunci cînd învîrtești manivela, cîntă un cîntec frumos.

In sfîrșit, ajunseră în fața unei biserici cu turla înaltă.

— Cum să intru, dacă ușile sînt închise? întrebă Heidi.

— Habar n-am.

Deodată, Heidi zări o sonerie și trase de cordon.

— Tu mă aştepți aici, pînă mă întorc, ca să-mi arăți drumul înapoi. Altfel mă pierd.

— Și cît îmi dai ca să te duc și acasă?

— Cît mai vrei?

— Încă douăzeci de centime.

În clipa aceea, se auzi un scîrțit de cheie în broască, apoi ușa se deschise și în prag se ivi un bătrîn. Mai întîi se uită mirat în jurul lui, apoi se îndreptă amenințător spre cei doi copii.

— De ce ați sunat? se răsti el minios. Nu știți să citiți? Ce scrie aici, desupra soneriei? „Pentru cei ce doresc să viziteze turla”.

Fără să spună o vorbă, băiețandrul arăta cu degetul spre Heidi. Aceasta se aproape de paznic și-i spuse foarte cuviincios:

— Știți, de fapt, eu asta voi am, să mă urc în turlă.

— Ce să faci acolo?! Și cine te-a trimis? întrebă bătrînul.

— Cum ce să fac? Vreau să văd priveliștea, atâtă tot, răspunse Heidi.

Bătrînul crezu că glumește și se rățoi la ea:

— Bagă de seamă, dacă te mai prind pe aicea, o pătești — ai înțeles? Și, zicînd aceste cuvinte, se întoarse și dădu să intre înapoi în biserică; dar Heidi fugi după el, apucîndu-l de haină, îi spuse cu o voce rugătoare:

— Lăsați-mă, numai de data asta...

Înduioșat de privirea blajină a copilei, bătrînul o luă de mînă și-i spuse pe un ton vesel:

— Bine, dacă ții atît de mult să urci, hai cu mine.

Băiatul nu se ridică de pe treapta scării, unde se așezase între timp, și făcu semn cu mina că el nu se duce.

Condusă de bătrînul paznic, Heidi urcă mai întîi o mulțime de trepte de lemn, la capătul cărora începea o scară înaltă. Ajuns în vîrful ei, bătrînul o ridică pe Heidi în brațe și o săltă în sus în dreptul unei ferestre mari.

De acolo, Heidi zări în fața ei o învălmășeală mare de acoperișuri, turle și coșuri. Dezamăgită, întoarse capul și spuse:

— Nu asta mă aşteptam eu să văd.

— Ce poate înțelege un copil de vîrstă ta dintr-o priveliște atît de frumoasă? mormăi bătrînul paznic. Hai, coboară, și altă dată să nu te mai prind că suni la ușa bisericii.

La întoarcere, trecuă prin dreptul cămăruței în care locuia paznicul. În mijlocul ei, Heidi zări o pisică tolănîtă într-un coșuleț de nuiele. Cînd se aproape de ea, pisica începu să se zbîrlească, de parcă ar fi vrut să-i atragă atenția să nu se aproape prea mult. Heidi se opri și se uită la ea, cu ochii fermecați: nu mai văzuse niciodată o pisică atît de grasă. În coșuleț se lăfăiau, înghesuindu-se una în alta, opt pisicuțe, care parcă se întreceau în mieu-

nat. Minunîndu-se de fetița rămasă cu gura căscată în fața acestui tablou ciudat, neobișnuit pentru ea, bătrînul paznic îi spuse:

— Hai, vino să-i vezi puii, dacă ești cu mine, mama lor n-o să-ți facă nici un rău.

La acest îndemn, Heidi prinse curaj și, apropiindu-se de coșul pisicilor, izbucni de bucurie:

— Ah, ce drăguțe săi! Și ce frumos se joacă!...

Nu mai putea de dragul micuțelor animale, care săreau de zor și cădeau grămadă unele peste altele.

— Vrei și tu una? o întrebă paznicul zîmbind.

— Una numai pentru mine?! Și de tot? se miră Heidi, nevenindu-i să credă.

— Da, numai pentru tine. Și dacă vrei, ții le dau pe toate, numai să ai unde să le ții, spuse paznicul, fericit să scape de ele fără a fi nevoie să le arunce ori să le înece.

— În casa noastră e loc destul, îl asigură Heidi. Vai, ce-o să se mai bucure Clara cînd o să vadă niște pisicuțe atît de drăgălașe! Cum aş putea să le iau? Și fără să mai aștepte răspunsul, Heidi apucă vreo două în mînă, dar mama pisicilor se repezi la ea, furioasă.

— Dă-mi adresa și ții le aduc eu, mîine dimineață, spuse paznicul, în timp ce-și mîngîia cu gingăsie vechea prietenă, care, de ani de zile, trăia alături de el, în biserică, unde găsea zilnic cel puțin o duzină de şobolani și datorită acestui ospăț era atît de mare și de grasă.

— Locuiesc la domnul Sesemann, îi explică Heidi, adăugînd că deasupra porții se află un cap mare de cîine cu un inel de aur în gură.

Bătrînul paznic, care trăia de atîția ani în turnul bisericii, cunoștea mai toate casele din oraș, ca să nu mai vorbim de faptul că era prieten bun cu Sebastian.

— O știu, răspunse el, dar de cine să întreb? Căci nu ești tu domnișoara Sesemann.

— Nu, dar Clara o să se bucure grozav cînd o să vadă pisicuțele astea atît de drăgălașe.

Bătrînul ar fi vrut să coboare, dar Heidi nu

HEIDI, FETIȚA MUNȚILOR

se mai sătura privind jocul neastîmpărat al pisicilor.

— Aș vrea să iau două acuma, una pentru Clara și una pentru mine. Se poate? întrebă ea.

Momind-o cu o strachină cu lapte, bătrînul o scoase pe mamă din odăită, lăsînd-o pe Heidi să aleagă doi puișori. În culmea fericii, luă unul galben și unul alb și-i băgă în buzunarele de la șorț. Cînd ieși în stradă, îl rugă pe micuțul flașnetar să-o ducă acasă, la domnul Sesemann.

— Habar n-am unde vine această casă, îi răspunse băiatul, ridicînd din umeri.

Heidi se apucă atunci să-i spună tot ce știa despre casa în care locuia, dar micuțul flașnetar răsucea întruna din cap, dîndu-i a înțelege că nu știe.

— Stai puțin, începu să-i explice Heidi — cînd te uiți pe fereastră afară, vezi o clădire mare, cu acoperișul aşa. Și desenă, cu arătătorul, o curbă mare în aer. Muzicantul o înțelege, Heidi îl urmă, și nu mult după aceea ajunseră în fața casei.

Heidi apăsa pe butonul soneriei și Sebastian veni numaidecît să deschidă. O lăsa să intre și, în aceeași clipă, trînti iute ușa, strigînd:

— Pleacă, pleacă repede!

Flașnetarul rămase trăsnit. Nu pricepea nimic.

— Pleacă! repetă Sebastian, în timp ce urca scările. Toată lumea e la masă și domnișoara noastră e ca un butoi de pulbere, gata să explodeze. Apoi, cu o voce mai blajină, adăugă: Ce idee și pe dumneavastră, micuță domnișoară, să bateți străzile aşa, fără nici un rost...

Heidi intră în sufragerie. Domnișoara Rottenmeier nici nu se uită la ea, în timp ce Clara nu scotea un cuvînt. Tăcerea lor o sperie un pic. Abia după ce se așeză la masă, domnișoara se întoarse spre ea și-i spuse cu asprime în glas:

— O să stau de vorbă cu tine, mai tîrziu, Adelheid; deocamdată vreau să-ți spun că te porți foarte urît. Ai ieșit din casă fără să ceri

voie și ai colindat străzile ca un copil al nimănui. Așa ceva nu s-a mai pomenit...

„Miau!“ se auzi deodată și domnișoara Rottenmeier amuți. Apoi, sărind în sus de furie, izbucni:

— Cum?! După ce că ești vinovată, mai faci și glume proaste? Bagă de seamă...

— Nu fac... începu Heidi, dar n-apucă să-și rostească gîndul pînă la capăt, cînd fu întreruptă de alte două miorlăituri.

Lui Sebastian mai-mai să-i scape platoul din mînă, atît de tare îl pufnise rîsul.

— Ajunge! țipă domnișoara Rottenmeier. Ridică-te și părăsește imediat sufrageria.

— De ce nu încetezi cu miorlăitul, dacă vezi că asta o supără pe domnișoara noastră? întrebă Clara, uitîndu-se la Heidi cu blîndețe.

— Nu eu miorlăi, pisicuțele... izbuti în cele din urmă să îngaime biata Heidi.

— Cum?! Pisici în casa asta?!

Îngrozită, domnișoara strigă să vină Tinette și Sebastian.

— Luați animalele astea oribile și goniți-le, strigă ea, apoi se retrase în sala de studii și încuie ușa cu cheia, căci, pentru ea, pisicile erau viețuitoarele cele mai fioroase din lume.

Sebastian intră în sufragerie cu zîmbetul pe buze. În timp ce o servea pe Heidi, băgase de seamă cam despre ce-i vorba și, prevăzător cum era, ieșise, căutîndu-și de lucru la bucătărie. Nu de alta, dar, știind ce avea să se întîmple, se temea că nu va fi în stare să-și stăpînească rîsul. Acum, în sufragerie, domnea o liniște desăvîrșită. Heidi și Clara se jucau fiecare cu pisicuța ei.

— Spune-mi, te rog, domnule Sebastian, nu știi un loc unde am putea ascunde pisicuțele, aşa fel încît domnișoara să nu le vadă? îl întrebă Clara. O să ne jucăm cu ele numai cînd suntem singure.

— Să n-aveți nici o grijă, domnișoară Clara; le duc eu într-un loc ferit unde doamnele fricoase nu se duc niciodată. Vă rog să aveți încredere în mine, o asigură Sebastian, rîzînd pe sub mustață. Era bucuros în sinea lui de supărarea domnișoarei Rottenmeier și fericit că asemenea momente hazlii vor mai fi

și în viitor, cu duiumul.

Tîrziu de tot, cînd se apropiie ora de culcare, domnișoara Rottenmeier crăpă ușa sufrageriei și întrebă dacă fioroasele animale au dispărut din casă. Sebastian o încredință că porunca a fost îndeplinită întocmai și, luînd în grabă pisicuțele, dispăru cu ele într-o cli-

pită. Heidi scăpă deocamdată de mustrarea promisă, căci istovită de emoțiile și necazurile pricinuite de purtarea micuței domnișoare, guvernanta amînă discuția pentru a doua zi. Se retrase, tăcută, în camera ei, iar fetițele se duseră și ele să se culce, bucuroase că pisicuțele aveau un culcuș bun și sigur.